

Bizonyára Önökkel is megesett már hasonló — azért is mondom el ilyen bizalommal az esetet, hogy bárki a helyembe képzelhesse magát. Taxira vártam a hűvös alkonyatban, már elég régen. Nem emlékszem pontosan, de mintha siettem volna valahova. Szóval vártam, csak vártam, egymagam — valamiért éppen kiürülhettek az utcák. Egész testem egyetlen irányba fordult várakozás volt, amerre a szemem figyelt. Végül föltűnt a taxi, lassan, de biztosan közeledett, az én taxim. Már nyúltam is a kilincshez, már bent is ültem — de az ülésen egy testnek ütköztem. Egy ismeretlen nő volt az, éppen akkor vágta be maga után a túlsó oldali ajtót — nem tudom honnan termett elő. Egymásra néztünk elképedten. Vastag keretes szemüvege alatt bibircsók volt, de alig észrevehető. Valamikori tanárom, Csohány Tilda arca! Hányszor figyelmeztetett sorsom mindama végzetes csapdjára, amin már éppen túl voltam. Pillantásából megértettem, hogy ismét nagyszerű alkalmam adatott elkerülni valamit, aminek árnyékát ő már mögöttem látja.

Szótlanul megfordultam, kiszálltam a kocsiból, és a híd felé indultam, gyalog. A híd közepe felé sirályokat etettek; a madarak egyenletes, nagy körökben rajzoltak, a híd alá érve biztosan csaptak a zuhanó kenyérdarabokra. A híd túloldalán sült gesztenyével töttem meg zsebeimet.

Atfagyva, fáradtan, de felvillanyozva értem haza, mint aki végzett valamit. Azóta is átszellemlően járok az utcán, dúdoló, füttyörészek. Az ilyen öröm nem múlik el könnyen.

